

РЕШЕНИЕ

№ 7284

гр. София, 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 07.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4326** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от Р. Г. от [населено място] срещу Заповед № РА-30-90 от 27.03.2020г. на Главния архитект на Столична община, с която е разпоредено жалбоподателката да премахне незаконен строеж „ Модулна стоманобетонова гаражна клетка с условен № 15.86“, находящ се в [населено място], район „К. поляна“, [жк] в междублоковото пространство на чл. 62, бл. 65 и [жилищен адрес] ПИ с идент. №68134.1106.256 /съгласно КККР, одобрена със Заповед № РД-18-50/02.11.2011г. на ИД на АГКК/, УПИ 1, кв.66.

С жалбата се иска отмяна на заповедта при следните съображения: Намира, че непълно са изяснени релевантни за спора факти, в противоречие с чл. 35 и чл. 36 от АПК. В случая не бил изследван въпросът със собствеността на процесния обект. Актът бил издаден срещу жалбоподателката, без да е съобразена собствеността, като същата твърди, че не е негов собственик.

Не било вярно твърдението и, че лицето е извършило строежа. Видно било т приложена по делото фактура, че строежът е извършен от [фирма], [населено място], в което дружество и лицето , към момента на извършване на строежа, е била съдружник. Сочи обаче, че на 17.10.2017г. същата е продала дяловете си и е напуснала дружеството. Счита, че от този момент строежът е собственост на дружеството, а жалбоподателката няма отношение към него и собствеността му, с оглед което се явява, че ѝ е наредено да премахне строеж – чужда собственост.

Намира още, че процесната стоманобетонова гаражна клетка е преместваем обект и няма характер на строеж по смисъла на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, тъй като не е свързан

трайно с терена, върху който е поставен.

Не било посочено и мястото, където следва да бъдат извозени строителните отпадъци и не били съобразени сроковете по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява. Депозира писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът се представлява от юрк К., който оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, въз основа на данните по делото и като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресат на акта, който го засяга неблагоприятно и в срок. Не се споделя тезата за просрочие, тъй като заповедта е връчена на 23.04.2020г., а е оспорена по пощата чрез куриер на 07.05.2020г.

По фактите се установи, както следва:

Съставен е констативен акт № 24 от 09.08.2019г. по чл. 225а от ЗУТ от служители на район „К. поляна“ СО, с който е констатирано следното:

По повод преписка № РКП19-ТК00-11/2019г. и № РКП19-КЦ01-572/2019г. е извършена проверка на процесния строеж, представляващ „Модулна стоманобетонова гаражна клетка с условен № 15.86“, находящ се в [населено място], район „К. поляна“, [жк] в междублоковото пространство на чл. 62, бл. 65 и [жилищен адрес] ПИ с идент. №68134.1106.256 /съгласно КККР, одобрена със Заповед № РД-18-50/02.11.2011г. на ИД на АГКК/, УПИ 1, кв.66.

Посочено е, че извършител и собственик на строежа е Р. Г., а теренът върху който е разположена гаражната клетка е общинска собственост, актуван с АОС №36 от 26.03.1997г.

Като документ за собственост е представена фактура №32659/06.07.2004г.

Посочено е, че липсват разрешение за строеж и строителни книжа.

Прието е, че гаражната клетка е с размери 5.5 x 3,35м, Н=2,2 м., като същата е поставена през 2004г. , съгласно писмени данни на собственика. Гаражната клетка представлява обект на допълващото застрояване съгласно §5, т. 38 от ДР на ЗУТ , а начинът на изграждане и неговото предназначение го определят като „строеж“, като е посочено , че по смисъла на чл. 42, ал.2 и чл. 43, ал.2 от ЗУТ, гаражите са обекти на допълващото застрояване.

УПИ, в което е установен строежът, е с отреждане „За ОЖС, КОО и спортна площадка“, съгласно действащият ОЗРП, одобрен със Заповед № РД-50-09-109 от 11.03.1998г. на Главния архитект на С..

Строежът не е запазен с ток и вода.

Прието е още, че строежът е реализиран без правно основание.

Предвид времето на реализиране на строежа – след 31.03.2001г., за него не е приложима разпоредбата на § 127 от ПРЗ на ЗИД ЗУТ. Същият е в нарушение на чл. 137, ал.3 и чл. 148, ал.1 от ЗУТ, поради което представлява незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал.2, т.2 от ЗУТ.

Актът е изпратен на жалбоподателката, но поради нередовното му връчване, е съобщен по реда на §4 от ДР на ЗУТ – чрез залепване на съобщение на обекта.

При идентична фактическа обстановка е издадена спорната заповед, като е уточнено, че е неприложима и разпоредбата на §16 от ПЗР на ЗУТ.

Предвид горното, е разпоредено Р. Г. да премахне така описания строеж.

По делото е приложен АОС № 36 от 26.03.1997г. за терена. Приложена и декларация, подписана от жалбоподателката на 08.08.2019г., с която декларира, че е изпълнител на строежа.

Приложена е и фактура № 00032650 от 06.07.2004г. за придобиване от [фирма] чрез закупуване на стоманобетонена клетка с метална двукрилна врата.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

Заповедта е издадена от компетентен орган, с оглед представените по делото заповеди за делегиране на правомощия на Кмета на Столична община в полза на Главен архитект на Столична община.

Заповедта е в предвидената от закона форма, като съдържа фактически и правни мотиви и следващ се от тях диспозитив.

Не се установяват данни за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството, като на лицето е осигурена възможност да участва в същото и е своевременно уведомявана за хода му.

По приложението на материалния закон съдът съобрази:

Съдът приема, че заповедта е в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

Предпоставка за издаване на заповед от типа на процесната, е наличието на строеж, който е реализиран без правно основание – строителни книжа, респ. разрешение за строеж, както и не е търпим по смисъла на §16 и §127 от ПЗР на ЗИД ЗУТ.

Съдът приема квалификацията на органа относно вида на строежа за правилна.

Определящо в случая е наличието на факти, които позволяват квалификацията на извършеното като строеж по смисъла на § 38, т. 5, вр. т. 80 от ДР на ЗУТ.

Характеристиките на извършеното, съдържащи се в КА, несъмнено установяват квалификацията като постройка на допълващо застрояване-гараж, която не може да се определи като "Преместваем обект" / Обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята конструктивна цялост и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. / Процесният обект не е преместваем, а строеж по смисъла на посочената легална дефиниция. Изграден е от стоманобетонена конструкция и представлява допълващо застрояване по своето предназначение. Г. е строеж по смисъла на § 38, т. 5, вр. т. 80 от ДР на ЗУТ. Строежът е 5-та категория- чл. 137, ал. 1, т. 5, б. "в" ЗУТ, в съотв. с вече изложените установявания на съда. Изграден е без одобрен инвестиционен проект и издадено въз основа на него РС- чл. 137, ал. 3, вр. чл. 147, ал. 1 ЗУТ; 148, ал. 1, вр. 151 от ЗУТ, което го квалифицира като незаконен строеж и поражда упражненото от органа правомощие да разпорежи премахването му от жалбоподателя, в качеството му на съсобственик на строежа по силата на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, вр. чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ.

Времето на извършване на строежа / 2004 г./ изключва приложението, както на § 16,

ал. 1 от ПР на ЗУТ, така и на § 127, ал. 1 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ /обн. ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г. /, касаещ периода до 31.03.2001 г. Строежът е незаконен и нетърпим и подлежи на премахване, съгласно ЗУТ.

По отношение на основното възражение в жалбата и писмените бележки на жалбоподателката, свързани със собствеността на строежа, съдът съобрази:

Твърдението се свежда до това, че лицето не е извършител на строежа, тъй като видно от приложена по делото фактура, строежът бил извършен от [фирма], в което дружество Г., към датата на извършването му, е била съдружник. Считано от 17.10.2016г. жалбоподателката е продала дяловете си и е напуснала дружеството, поради което счита, че строежът е изцяло собственост на дружеството.

Не е спорно, че по делото е приложена фактура от 06.07.2004г. за закупуване на стоманобетонова клетка с метална двукрила врата от дружество [фирма]. Съдът приема и тезата, че Р. Г. е напуснала управителния съвет на дружеството през 2016г.

По делото обаче е приложена декларация от 08.08.2019г., с която декларира, че тя е изпълнила процесния строеж през 2004г.

Заповедите за премахване на незаконни строежи се издават срещу изброени в закона лица, между които на първо място са посочени извършителите на строежа. В този смисъл, декларацията от лицето, като изходящ от лицето документ, доказващ неблагоприятни за него факти, следва да бъде съобразена. Не е оспорена автентичността на същата, не е проведено опровергаване. Напротив, твърди се, че лицето е било подведено, като не става ясно как е подведено да твърди, че е изградило строежа. В същия смисъл, предмет на делото е строежа в цялост, поради което собствеността на клетката не променя установеното от декларацията. По никакъв начин не се променя този извод и от напускането на лицето на дружеството. Дружеството е придобило през 2004г. метална конструкция, която представлява движима вещ / без да е доказано, че именно тя е идентична с процесния строеж/. Относно изграждането обаче на строежа, предмет на преписката, както бе посочено, на първо място не е доказано, че е осъществен именно посредством тази метална клетка, както и е налице декларация от жалбоподателката, че тя е изградила същия през 2004г. При липса на идентитет между закупената движима вещ и установения като незаконен строеж, направеното изявление относно собственика на клетката е ирелевантно. Дори и последното да не беше така, то премахването се адресира към извършителя към момента на изграждане на строежа, което в процесния случай е 2004г., към който момента жалбоподателката е съдружник. С оглед това, и при налична декларация относно това, че тя е извършила строежа, съдът приема, че възражението представлява защитна теза, явява се неоснователно и заповедта е правилно адресирана.

Спазена е и целта на закона. Строежът е изграден върху терен – общинска собственост, без разрешение за това и без строителни книжа, както и в противоречие с предвижданията на плана за този имот.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за неоснователна, а заповедта за правилна и съответна на закона.

При този изход на спора, в тежест на жалбоподателката следва да бъдат възложени претендираните разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. от [населено място] срещу Заповед № РА-30-90 от 27.03.2020г. на Главния архитект на Столична община, с която е разпоредено жалбоподателката да премахне незаконен строеж „ Модулна стоманобетонова гаражна клетка с условен № 15.86“, находящ се в [населено място], район „К. поляна“, [жк] в междублоковото пространство на чл. 62, бл. 65 и [жилищен адрес] ПИ с идент. №68134.1106.256 /съгласно КККР, одобрена със Заповед № РД-18-50/02.11.2011г. на ИД на АГКК/, УПИ 1, кв.66.

ОСЪЖДА Р. Г. да заплати на Столична община сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: